

מגישי: נתנאל משולם

מחבר הספרים: "הרמוניה בחזק
הבית" ו"מלאכת מחשבת"

המסע לגישמאק

המתכון היהודי לפינוק גשמי * התבלין *
יופי גשמי

ניתן להצטרף לרשימת התפוצה במייל

1shol1@walla.co.il

הודעה
משמחת

במסגרת
הרחבת
התפוצה

ניתן להשיג

את העלון

באתרים:

'מורשת

מדין' אוד

נקי' ועלון

עולם'

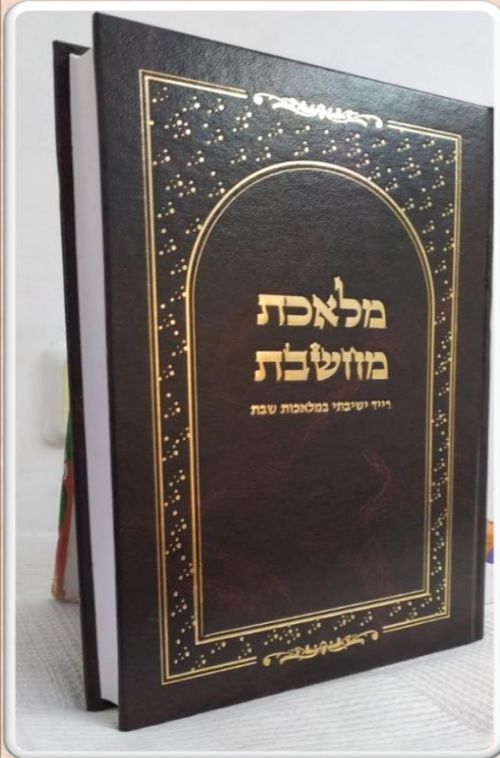

בשורה לעמלי התורה בעין

יצא לאור ספר 'מלאכת מחשבת' על מלאכות שבת

הכולל חבורות למדניות בפלפול ישיבתי, המפשיטות בהירות את הסוגיות הסבוכות של מלאכות שבת

שיטת ר"ת בשקיעת החמה
ביאור דברי הרמב"ם בטעמא דמוקצה
ביאור דברי רש"י הבורר תורמוסין
ביאור דברי רש"י בכלי שמלאכתו לאיסור
דעת הרמב"ם והשו"ע אי הותרה או דחוייה
ועוד

נוסף עליו קונטרס הקדמה כ-100 עמודים בעמקות המחשבה, בסוגיות מעין עולם הבא דשבת, ונהמא דכיסופא

שנתחבר בס"ד על ידי בריתחא דאורייתא בחבורה של צורבא מרבנן, ככולל בהיכל ישיבת וולפסון (נתיבות החכמה)

לציבור הקוראים, הספר במחיר 50 ₪ כולל משלוח עד לבית

1shol1@walla.co.il 052-7115452

נפתלי שיחה, והלה מספר שבמקום מגוריו בהולנד הוא היהודי היחיד ואין שם אוכל כשר, ואם היה, הוא כן היה אוכל כשר.

עכשיו התאבון של נפתלי נפתח, תאבון מהסוג של מצוה גוררת מצוה, ולאחר שמברר עמו שאם יהיה לו אוכל כשר הוא יאכל אותו ולא את מאכלי הגויים, הוא מציע שהוא ידאג לשלוח לו מוצרי מזון וארוחות מוכנות לביתו חינם אין כסף

במסירות נפש נפתלי מגייס ארגון צדקה באמסטרדם שיקבל על עצמו את המצווה, ומנות כשרות נשלחו מדי שבוע לביתו של היהודי, רק שהם לא היו מהמטבח הטריפוליטאי אלא ההונגרי...

לאחר כעשור שנים, באשמורת של אחד מסירי הסליחות אותם עורך נפתלי בחודש אלול הוא מספר את הסיפור על האוכל הכשר, ומקבל הפתעה, אחד הנוכחים מרים את ידו ומזדהה כבן של אותו יהודי

נפתלי מתרגש אלא שמאוד מהר הוא מקבל את ההלם של החיים שלו לשמע הבשורה שמסירות הנפש שלו הושלכה לכלבים

הבן מספר שהאוכל לא היה כל כך מגרה, ואביו היה נותן אותו לכלב שלהם, בזמן שהוא היה מתפנק באוכל מקומי לא כשר. במיוחד את האריזה שהיה רשום עליה 'עונג שבת', שהיו בה דברים מוזרים: קציצות דגים מוזרות עם גזר וג'לי. ומשהו שהיה נראה כמו דייסה חומה של זקנים יהודים מפעם שהיה רשום עליה טשולנט.

"מעניין איזו זכות היה לכלב שבחור נידח בהולנד זכה לאכול אוכל כשר" זרק אחד המשתתפים – "שהרי אפילו הכלבים הצדיקים שביציאת מצרים לא נבחו קיבלו שכר לאכול נבלות וטרפות, אז כנראה בכלב זה מגולגלת נשמה גדולה" ...המשך בעמודי האמצע

המתכון היהודי לפינוק גשמי

במתכון היהודי לפינוק גשמי יש תבלין סודי, שאפילו מטבחי מלכים לא מצליחים לחשוף

אתם מוזמנים לסדנת בישול, בו נחשוף את התבלין הסודי, אותו רוקחים בבית המדרש, אבל קודם נעשה תיאום ציפיות מה יותר טעים האם מנות גורמה של מסעדת שף המעוטרת בכוכב מישלן, או טשולנט...

מתברר שגם בשחקים מעל העננים הבטן מקרקרת כשלא בא אוכל לתוכה, אלא שנפתלי לא דואג, הוא מוציא מתיקו ארוחה טעימה ומזינה מעשי ידי האשת חיל שלו, ממלמל את הברכה, ולהפתעתו שכנו לפסל עונה אמן, ומברך אותו בעברית 'בתאבון'

"רגע! אתה יהודי" שואל נפתלי את בן שיחו ומקבל תשובה חיובית - "אם כך" מקשה נפתלי - "למה אתה אוכל מהאוכל הלא כשר המוגש במטוס"

"כי זה מה שיש לי, מה אתה רוצה שאשאר רעב" עונה בפשטות

"רגע!" מנסה נפתלי לברר – "אם תהייה לך ארוחה כשרה, תסעד אותה במקום הארוחה הלא כשרה של המטוס?"

האוכל נבלות נכנס לדילמה, מצד אחד לא מנומס לקחת לנפתלי את הארוחה ולהשאיר אותו רעב, מצד שני הריחות מהמנה שבישלה אשתו הטריפוליטאית, עם טיפים מחמותה המרוקאית, הטריפו לו את חושי הטעם והריח.

המומר התברר כמומר לתאבון תרתי משמע, והוא לקח מנפתלי את המנה הכשרה

תוך כדי שהלה סועד את ליבו לתאבון, התפתחה בינו ליבו

"וכאן נשאלת השאלה מה יותר טעים אוכל כשר או אוכל שאיננו כשר? האם אוכל כשר טעים יותר רק אם הוא מהמטבח הטריפוליטאי והמרוקאי או גם אם הוא מהמטבח הפולני? האם מקיימים עונג שבת רק בחריימה ודג מרוקאי או גם בגפילטע פיש?"

אפרופו כלבים התשובה נמצאת באחד המטבחים הגדולים ביותר שהיו אצל אחד העשירים הגדולים - כלבא שבוע, אותה מגלה חתנו רבי עקיבא

התבלין

רחל אשת רבי עקיבא מוותרת על עושר וזהב בשביל לימוד תורה, וכאות הוקרה מיד לאחר החתונה בעלה מבטיח לה 'ירושלים של זהב' תכשיט יוקרתי מזהב

מתבקשת השאלה המאוד מקוממת, היא ויתרה על זהב, אביה יכל לעטוף אותה בתכשיטים, זהב ויהלומים מכף רגל ועד ראש. והיא ויתרה על כל העושר הזה בשביל לימוד תורה, אם כך מוזר להבטיח לה תכשיט מזהב במקום ללמוד תורה. המתנה המפוגנת ביותר שבעלה יכל לתת לה היא ללכת ללמוד תורה.

וזה מה שהיא ענתה לו כתגובה כשהבטיח לה את הירושלים של זהב, שילך ללמוד תורה.

התשובה –

רבי עקיבא עשה לאשתו עיר של זהב, וקניאת בה איתתיה דרבן גמליאל, אמר לה: מה הוית עבדת היך מה דהוות עבדה

אשתו של רבן גמליאל בקשה מבעלה גם תכשיט ירושלים של זהב כמו זה של רחל אשת רבי עקיבא ולמרות היותה אשה מאוד חשובה מתוקף היותה אשת הנשיא, היא לא מקבלת בגלל שהיא לא עשתה מסירות נפש ללימוד תורה ברמה שרחל עשתה.

ברור שאשתו של רבן גמליאל גם התמסרה כדי שבעלה ילמד תורה, אולם לא ברמה של רחל, שוויתרה על כל העושר של אביה, ויתרה על בית מלכים והלכה לישון לאחר החתונה בארוות סוסים, הייתה כאלמנה חיה 24 שנה, והכל בשביל לימוד תורה.

והיא הצליחה בענק, רבי עקיבא היה הרבה מעבר לתלמיד חכם, הוא זכה להיות גדול הדור שאפילו משה רבינו שאל למה לא נתנה התורה על ידו –

בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות, אמר לפניו: רבש"ע מי מעכב על ידך? אמר לו: אדם אחד יש שעתיד להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתיד לדרוש על כל קוף וקוף תילין תילין של הלכות. אמר לפניו: רבש"ע הראהו לי. אמר לו: חזור לאחורך. הלך וישב בסוף שמונה שורות, ולא היה יודע מה הן אומרים, תשש כחו, כיון שהגיע לדבר אחד אמרו לו תלמידיו רבי מנין לך? אמר להן: הלכה למשה מסיני, נתישבה דעתו, חזר ובא לפני הקב"ה אמר לפניו: רבונו של עולם יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה עי"י! אמר לו: שתוק כך עלה במחשבה לפני.

הוא היה היחיד מארבעה תנאים שנכנסו לפרדס ויצא בשלום ללא שום פגע לא רוחני ולא גשמי –

ארבעה נכנסו בפרדס, ואלו הן: בן עזאי, ובן זומא, אחר ורבי עקיבא וכו'. בן עזאי הציץ ומת, בן זומא הציץ ונפגע, אחר קיץץ בנטיעות, רבי עקיבא יצא בשלום.

את כל התורה העניקת הזו של תלי תלין של הלכות על כל קוף וקוף בתורה, תורה שמשה רבינו לא הבין למה לא ניתנה תורה על ידי רבי

עקיבא, דרגה זו של להיכנס לפרדס ולצאת בשלום ותורה של 24 אלף תלמידים. כל זה מסתכם במשפט אחד של רבי עקיבא: "שלי ושלכם, שלה הוא"

בעצם התכשיט ירושלים של זהב אותו ענדה רחל היה הרבה מעבר לתכשיט יוקרתי מזהב, הוא היה מדליה של "שלי ושלכם, שלה הוא"

עקיבא לאחר חתונתו שהבטיח לרחל ירושלים של זהב זו לא הייתה הבטחה לתכשיט, זו הייתה הבטחה למדליית הערכה של שלי ושלכם שלה הוא, מדליה שתסכם בכמה גרם של זהב את כל ההצלחה המסחררת בלימוד תורה כתוצאה ממסירות הנפש שלה.

יופי

איזה עשיר? רבי עקיבא אומר: כל שיש לו אשה נאה במעשים

מדברי רבי עקיבא נראה שאינו נותן חשיבות ליופי גשמי אלא היופי של האשה הוא המעשים טובים.

למה, הרי רבי עקיבא נותן חשיבות גדולה ליופי גשמי וכדבריו –

בית שמאי אומרים לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה שנאמר (דברים כד, א) כי מצא בה ערות דבר ובית הלל אומרים אפילו הקדיחה תבשילו שנאמר כי מצא בה ערות דבר **רבי עקיבא אומר אפילו מצא אחרת נאה הימנה שנאמר** (דברים כד, א) **והיה אם לא תמצא חן בעיניו.**

לפי רבי עקיבא יופי גשמי יכול להוות סיבה לגירושים.

בנוסף רבי עקיבא חלק על דברי זקנים הראשונים והתיר לאשה בנדתה להתקשט כדי שלא תתגנה בעיני בעלה –

"והודה בנדתה" זקנים הראשונים אמרו: שלא תכחול ולא תפקוס ולא תתקשט בבגדי צבעונין עד שבא רבי עקיבא ולימד ואם כן אתה מגנה על בעלה ונמצא בעלה מגרשה

כדי להבין את שיטת רבי עקיבא בעניין יופי האשה, נעמיק בתבלין שהתורה נותנת לגשמיות –

פיקוח נפש דוחה שבת ואת כל התורה כולה, מה הדין במקרה של יהודי הנמצא במצב של פיקוח נפש בשבת בבית חולים בניכר, ויש שתי אופציות או שיאכל את הנבלות והטרפות המוגשות בבית החולים, או שיחללו שבת עבורו בשביל להביא לו אוכל כשר.

מה עדיף לדחות בפני פיקוח נפש האם את איסור שבת החמור שדינו בסקילה או את האיסור של נבלות וטרפות שאינו אלא באיסור לאו

אומר הרא"ש עדיף לחלל שבת שהוא איסור חמור ולא שיאכל נבלות וטרפות בגלל –

משום דחיישינן שמא יהא החולה קץ באכילת איסור ויפרוש ויסתכן

נפשו של יהודי קצה ונגעלת ממאכלות אסורות ולא רק משקצים ורמשים אלא גם מנבלות וטרפות, למרות שנבלות וטרפות הם בעצם בשר של פרה, ויתכן ששף גדול עשה מהם מטעמים, בעלי ניחוח המגרה את חושי האדם. נפשו של יהודי קצה בהם.

דהיינו למרות שמבחינה גשמית מדובר על אותו אוכל בדיוק, על בשר פרה רק שלא נשחטה כדן, ומבחינה גשמית מדובר על מטעמים, על מנות גורמה מעשה ידי שף גדול, נפשו של יהודי קצה ונגעלת מהמאכלים רק בגלל שהם מאכלים 'אסורים' ולמרות שכרגע מותר לו לאכול מדין פיקוח נפש, עדין נפשו קצה במאכלים שבמהותם הם איסור.

נחזור לרבי עקיבא, המדרש מספר –

כשהלך לרומי אוכילו קורצא אצל שלטון אחד, ושיגר לו שתי נשים יפות. רחצום וסכום וקשטום ככלות חתנים, והיו מתנפלות עליו כל הלילה. זאת אומרת חזור אצלי, וזאת אומרת חזור אצלי. והיה יושב ביניהם ומרקק, ולא פנה אליהן. הלכו להן והקבילו פני השלטון, ואמרו לו, שווה לנו המות משתתננו לאיש הזה. שלח וקרא לו, אמר לו, מפני מה לא עשית עם הנשים הללו כדרך שבני אדם עושים לנשים, לא יפות המה, לא בנות אדם כמותך הן, מי שברא אותך לא ברא אותם, אמר לו, מה אעשה, ריחן **בא עלי מבשר נבלות וטרפות ושרצים**

אותן נשים מבחינה גשמית היו יפות ומקושטות ככלות, ולמרות שמבחינה גשמית הן היו מאוד יפות נפשו של רבי עקיבא קצה בהן, מאותה סיבה שנפשו של יהודי קצה ממתעמי השף של בשר פרה שהוא נבלות וטרפות.

רואים שנפשו של יהודי קצה מתענוג גשמי בגלל שבמהותו הוא אסור, **והוא לא מסוגל להנות ממנו גם הנאה גשמית.**

יש כאן יסוד גדול בכיף גשמי של יהודי, התענוג הגשמי של יהודי הוא רק בתנאי שהכיף מתובל בתבלין התורה, ואם במהותו הוא אסור דהיינו חסר את תבלין התורה, גם אם מותר לו לאכול מפני פיקוח נפש, נפשו קצה ונגעלת, ואינו מסוגל לחוות כיף גשמי.

הדברים מתחברים לעוד סיפור של רבי עקיבא –

רבי עקיבא ראה אשת טורנוסרופוס הרשע, רק שחק ובכה. רק שהיתה באה מטיפה סרוחה, שחק דעתידה דמגיירא ונסיב לה, בכה דהאי שופרא בלי עפרא.

שרבי עקיבא ראה אותה כשהיא גויה למרות שהייתה מבחינה גשמית מאוד יפה, הוא רקק שזו הפעולה שהוא עשה עם אותם שתי נשים ברומי, מפני שריחן בא עליו מבשר נבלות וטרפות, דהיינו למרות שהן היו מבושמות במיטב הבשמים, ריחם הזכיר לו את הריח המגרה של תבשילים מאוד טעימים אבל של נבלות וטרפות. וריח כזה גורם לו לקוץ, למאוס ולרקוק.

אולם ברגע שהוא ידע שהיא תהייה יהודייה הוא שחק, כי ברגע שבמהותה היא מותרת כל היופי שלה הופך ממאוס למשובח

זה מיישב את מה שלכאורה יש לתמוה על דברי רבי עקיבא שנותן חשיבות גדולה ליופי, ולשיטתו אם אדם מוצא אישה אחרת נאה יותר מאשתו זו יכולה להיות סיבה לגירושין.

הרי אנו יודעים שמי שלוקח אשת יפת תואר במלחמה סופו לשנאתה. למה הרי יופי חשוב בנישואים?

התשובה תלוי איזה יופי, אם הוא יופי של בת ישראל או של גויה שבויתת מלחמה, היופי של בת ישראל הוא משובח, אבל יופי של בת ניכר הוא מאוס בנפשו של יהודי, וגם אם לרגע מועד בשעת מלחמה, מהר מאוד יחזור לקוץ בה וממילא לשנוא אותה.

הרבי מליובאוויטש אמר למלכת יופי שבאה להתברך מפיו: "כתוב בתנ"ך, בתורה, ששקר היופי אבל אחר כן ההמשך 'אשה יראת ה' היא תתהלל' ואינא במפרשים, שאז, באם היא יראת ה' - היא מנצלת את היופי שלה לעניינים יפים בתורה ומצוות, תמסרי את זה גם לחברות שלך"

זה החידוש הגדול של רבי עקיבא שהגשמיות של יהודי, העונג הגופני שלו, הוא ערב ולא מאוס רק כשהוא מתובל בתבלין התורה, ולכן הוא אמר לרעייתו שהוא יקנה לה תכשיט מאוד יפה מבחינה גשמית מלא זהב, אבל תכשיט שיש בו את התבלין של התורה – 'שלי ושלכם שלה הוא'.

הוא בעצם אמר לה נכון היום את מוותרת על גשמיות בשביל לימוד

תורה, אבל שתדעי שחיי תורה נותנים גם עולם הזה, והוויתור הוא רק זמני, אבל בהמשך את תקבלי גם גשמיות, תכשיטים יפים, אבל תכשיטים השזורים בתבלין של תורה.

הבנתם. חשפנו את הסוד של תבלין של שבת –

אמר לו: קיסר לרבי יהושע בן חנניא מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף? אמר לו: תבלין אחד יש לנו ושבת שמו, שאנו מטילין לתוכו וריחו נודף. אמר לו: תן לנו הימנו. אמר לו: כל המשמר את השבת מועיל לו ושאינו משמר את השבת אינו מועיל לו.

מרתק התבלין להנאה גשמית של עונג שבת, הוא שבת והוא רק למי שמשמר את השבת, כל התהליך של עונג גשמי וכיף גופני המתובל בתבלין של תורה אחרת אדם קץ ומואס בו הוא רק למי שמשמר את התורה

חשפנו גם את הסוד של הנשמה היתרה שיש לאדם בשבת -

נשמה יתירה נותן הקב"ה באדם ערב שבת. וברש"י: נשמה יתירה - רוחב לב למנוחה ולשמחה ולהיות פתוח לרוחה ויאכל וישתה ואין נפשו קצה עליו.

התבלין של שבת מחבר בין הנשמה היתרה לבין עונג שבת הגשמי של אכילה ושתייה, כשהמטרה שאין נפשו של היהודי תקוץ בגשמיות של האכילה והשתייה.

יהודי כץ ומואס בהנאות גשמיות אם הם לא מתובלות בתבלין התורה.

ועכשיו נחזור לסיפור הכלבים בהולנד, מה יותר טעים סטקים ופרגיות לא כשרים או טשולנט וגפילטע פיש המתובלים בתבלין של שבת.

התשובה תלוי למי, למי ששומר את התורה או למי שאינו שומר, מי ששומר את השבת והתורה הנאה הגשמית שלו היא רק במה שמתובל בתבלין של שבת או התורה, והוא מסוגל לקבל כיף גשמי גם מאוכל שהוא לא כל כך טעים מפני שהוא מתובל בתבלינים סודיים ומשובחים שמוקן בנשמה יתרה

יש בדיחה של אפיקורסים – גוי ניסה לשדל יהודי לאכול דבר אחר, ללא הצלחה. בזעם שלף אקדח הצמיד ליהודי לרכה ואיים שאם לא יאכל ירה בו. בלית ברירה מדין פיקוח נפש היהודי פותח את פיו, ורגע לפני שאוכל, הגוי מרפה, ואומר לו אתה לא צריך לאכול

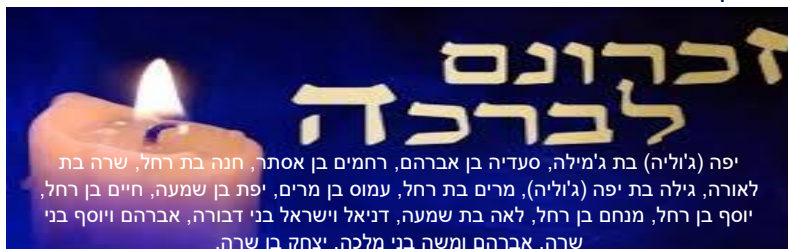
היהודי מתבאס ואומר לו חבל, עד שהייתה לי הזדמנות לאכול...

מי שמקיים תורה ומצוות קץ ונגעל ממאכלות אסורות וגם אם יהיה מותר לו מדין פיקוח נפש הוא יגעל, אבל מי שאינו מקיים תורה ומצוות, הוא רק מתבאס שאין לו את האופציה לאכול מאכלות אסורות

אלו דברי רבא למי שאין תוכו כברו, ותורתו מן השפה ולחוץ –

אמר להו רבא לרבנן במטותא מינייכו לא תירתון תרתי גיהנם. וברש"י: תרתי גיהנם - להיות יגעים ועמלים בתורה בעולם הזה ולא תקיימוהו ותירשו גיהנם במותכם ובחייכם לא נהניתם בעולמכם.

רק מי שחיי תורה יש לו את התבלין ושמו תורה, אבל מי שלא, אדרבא הוא רק סובל ומאחל את הכיף הזה לכלבים, לכן רבא אמר להם חבל שתלקו פעמיים בגיהנום.

יפה (ג'וליה) בת ג'מילה, סעדיה בן אברהם, רחמים בן אסתר, חנה בת רחל, שרה בת לאורה, גילה בת יפה (ג'וליה), מרים בת רחל, עמוס בן מרים, יפת בן שמעה, חיים בן רחל, יוסף בן רחל, מנחם בן רחל, לאה בת שמעה, דניאל וישראל בני דבורה, אברהם ויוסף בני שרה, אברהם ומשה בני מלכה, יצחק בן שרה.

יצר הרע הוא מפחיד הוא יכול לדרדר את האדם לאבדון, לכן המתבקש שאדם יברח ממנו כמטחוי קשת. אלא שהתנזרות ממנו מביאה חורבן העולם כדברי המדרש –

"הנה טוב מאד" זה יצר טוב. "והנה טוב מאד" זה יצר רע, וכי יצר הרע טוב מאד, אתמהא?! אלא שאלולי יצר הרע לא בנה אדם בית ולא נשא אשה, ולא הוליד ולא נשא ונתן.

רגע! יצר הרע הוא רע או טוב? איך אפשר להצמיד לו את התואר המפרגן "טוב מאוד" בזמן שהשם לו הוא "יצר הרע"?

התשובה כל הרצונות הגשמיים, כל התאוות החומריות, הם המנוע שגורם לאדם לשאת אשה, לבנות בית, להתעסק בפרנסה. ולפתח את העולם ובכל זאת זה נקרא 'יצר הרע', כי לתאוות חומריות יש תופעות לוואי של קנאה תאוה וכבוד המוצאים את האדם מן העולם. כי לרצונות גשמיים יש סכנות של קנאה שנאה ותחרות. כי משיכה להנאות העולם הזה יש חשש שמא הם ימשכו אם האדם לבלות את חייו בהבלי העולם, וישכח את העיקר לשמו הוא בא לעולם, קיום תורה ומצוות. ויגרמו לאדם להיכשל בדיני ממונות, בגזל ובהונאה.

אז מה עושים, הכיצד ניתן להשתמש בטוב מאוד של היצר מבלי להיכוות ברע שלו?

התשובה: יש תבלין בעל סגולות על טבעיים שבכוחו לנטרל את הארס הרע שביצר – תורה.

נמשלה תורה כסם חיים משל לאדם שהכה את בנו מכה גדולה והניח לו רטיה על מכתו ואמר לו בני כל זמן שהרטיה זו על מכתך אכול מה שהנאתך ושתה מה שהנאתך ורחוץ בין בחמין בין בצונן ואין אתה מתיירא ואם אתה מעבירה הרי היא מעלה נומי כך הקב"ה אמר להם לישראל בני בראתי יצר הרע ובראתי לו **תורה תבלין** ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו שנאמר (בראשית ד, ז) הלא אם תטיב שאת ואם אין אתם עוסקין בתורה אתם נמסרים בידו שנא' לפתח חטאת רובץ

בזכות לימוד התורה אין אנו צריכים להתנזר מתענוגות העולם, כי התורה היא **התבלין** שמנטרל את הארס הרע שביצר, ולכך דווקא ביום שנתנה תורה, דהיינו ביום שקבלנו את התבלין עמו אפשר לצרוך את הטוב מאוד שביצר ובלי להיכוות ברע שלו, זה הזמן להתפנק בפינוקי הגשמיות בצורה בטוחה.

'מיעוט תענוג' הוא אחד מקנייני תורה – "עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו".

ממילא מתבקש 'שמיעוט תענוג' יאפיין את חג 'מתן תורה' וממצות היום יהיה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה, ולא עוגת גבינה תאכל ומלקי שייק תשתה. וכמו שבפסח אסור חמץ, בשבועות יהיה אסור תענוג.

אלא ש -

הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם. מאי טעמא? יום שניתנה בו תורה הוא.

מרתק שדווקא בחג מתן תורה יש תמימות דעים וכולי עלמא מסכימים שצריכים להתפנק בתענוג

מה עם קנין התורה של 'מיעוט תענוג'?

מה עם התפילה שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו?

מה עם פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה?

עונה הגמרא: מאי טעמא? יום שניתנה בו תורה הוא.

בגלל שזה יום מתן תורה צריך לזנוח את קנייני התורה, או אדרבא לדבוק בהם!?

את התשובה ניתן למצוא בקורבן של חג השבועות – 'שתי הלחם'

בחג מתן תורה היה קרב בבית המקדש קורבן 'שתי הלחם' – זהו הקורבן היחיד שהוא חמץ, אם בכל השנה: "כל המנחה אשר תקריבו ל-ה' לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ל-ה'", בשבועות מכניסים לבית המקדש ומקרבים לה' חמץ.

למה?

שוב אותה תשובה: מאי טעמא? יום שניתנה בו תורה הוא

אחד מגדולי אטליה, פירש שחמץ מסמל את יצר הרע, ובאמצעות התורה אדם יכול להשתמש ביצר הרע בלי להינזק ממנו –

בספר של אחד מגדולי אטליה כתוב הרי בבית המקדש אסור להכניס חמץ בקורבנות ציבור, אבל בשבועות קרבן שתי הלחם הוא חמץ. זאת אומרת שחג השבועות שמקבלים אז תורה, ו"אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה", תורה מטהרת גם את החמץ. בן חורין שיש לו תורה יש לו שליטה על יצר הרע שלא יעבור על המידה (הרב וולבה בשמו)